

Слънцето бѣше се дигнало високо и марана трѣперѣше на кржгове надъ ниви и ливади.

Излегналъ се върху меката трева подъ гжстолистната висока трепетлика, Даскала следѣше съ очи едно малко бѣло облаче, изпаднало кой знай отъ кжде, изгубено въ бездѣнния океанъ на синьото небе. Всѣки мигъ то мѣнѣше своята форма, и изчезна. Упоенъ отъ благоухания, галенъ отъ плѣсъка на рѣчнитѣ води и шепота на листата, Даскала се унасяше въ нѣкакъвъ чуденъ свѣтълъ миръ, дето душата му, като малкото бѣло облаче, се топѣше и сливаше съ безкрайността.

Самотенъ викъ на кукувица, кацнала нѣкжде на близко дърво, наруши тихата замечаностъ на Даскала. Той се услуша нѣкакъ въ тжжния зовъ на тая птица, която народното въображение е обградило съ особена таинственостъ : Божата майка едвамъ била приспала детето си въ люлка, вързана за яворови клони. Кацнала кукувица на явора, закукала и събудила Божието чедо. Божата майка я проклела : „кукувицо-душманчице, за дето ми събуди детето, все тѣй да хвъркашъ отъ дърво на дърво, все тѣй да кукашъ, но свое гнѣздо до нѣмашъ, свои рожби да не отгледвашъ.“ Затова и днесъ кукувицата не вие свое гнѣздо, а снася яйцата си по чужди гнѣзда, и други птици излюпватъ яйцата и отглеждатъ малкитѣ ѝ.

Пренесенъ въ спомени отъ детски години, Даскала си науми и друга приказка, споредъ която кукувицата е станала отъ жена. Една майка имала две деца — синъ и щерка. Но тѣ тѣй много се карали, та майката, като умираше, ги проклела : „Да даде Господъ да се чувате, но да се не виждате.“ Името на синътъ било Куку. Понеже не могълъ да